

17.11.2023

Hyvää huomenta Keuruulta,

Saavuimme Suomeen torstaina, 27.10. Mukanamme oli Pursiaisen Maija ja Veijo Keuruulta sekä Pylvänäisen Vesa Jämsästä. He olivat meillä toista kertaa tänä syksynä Uzhgorodissa, tällä kertaa vajaa pari viikkoa laatoittamassa Radvankan rukoushuoneen lattiaa. (Komealta se nyt näyttää.) Yhdessä matkustimme kotiin.

Tosin olimme porukalla kipeitä. Me naiset olimme sairastuneet jo aikaisemmin, mutta miehet aloittivat vasta töiden loputtua ja kolmen päivän kotimatka oli aika raskas kuumeisena.

Nyt olo on jo parempi, mutta henkinen sopeutuminen takaisin Suomeen kesti pitempään kuin tervehtyminen.

MARINA JA JANUS

Bogdanovichien perhe pohjoisesta oli meillä tällä kertaa vajaan viikon. Heidän kanssaan juhlimme Holmokin sadonkorjuu-juhlat (satvan), vierailimme seurakunnissa ja pyhäkouluissa. Olisimme mielellämme pitäneet heitä pitempäänkin, mutta suomalaiset vieraamme olivat tulossa. Emme millään kyenneet pitämään niin suurta porukkaa samaan aikaan.

Marina ja Janus ovat rukoilleet paljon, olisiko heille mahdollista tulla Karpaateille pitemmäksi aikaa. Toistaiseksi he eivät sitä tee, mutta emme heitä toivoamme. Janus on evankelista ja Marina lapsityöntekijä. Työtä riittää kyllä niin pohjoisessa kuin meilläkin Karpaateilla, mutta mikä on Jumalan tahto?

HOLMOK

Rakennustyöt veivät leijonaosan voimavaroista tällä kertaa. Työt edistyivät paljon, ja jatkuvat edelleen Holmokissa. Siellä on vessa vihdoinkin viimein valmis ja piha laitettu kuntoon. Vielä on luokkahuoneen valmistuminen. Huone on kauan kaivattu, ja tulee auttamaan monessa asiassa. Tarvitaan vielä pöydät ja tuolit, jotta lapset ja aikuiset voivat istua pöytien ääressä ja askarrella, syödä, opiskella... Mikä ilo onkaan, kun saamme lisää toimintatilaa Holmokiin.

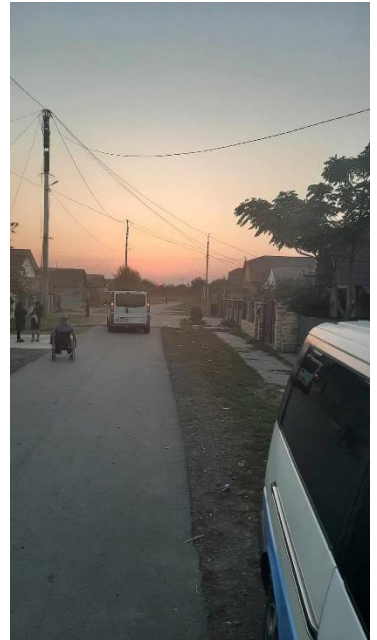
Holmokin seurakunta on ollut jo puolitoista vuotta ilman pastoria. Työ aktivoitui jälleen, kun olimme paikan päällä. Uusia ihmisiä alkoi tulla kokouksiin, jotkut tekivät parannusta, alkoi olla elämää.

Olemme kantaneet huolta, siitä miten sitten kun lähdemme pois. Emmehän voi olla Ukrainassa kuin 3kk kerrallaan. Onneksi Igor

Vudmaska, nuori mies Pasikasta, on alkanut käydä tiistaisin pitämässä rukousiltaa lauantain kokouksen lisäksi. Rukoilethan hänelle voimia ja että auto pysyisi kunnossa. Onhan Pasikasta matkaa yli 40km.

Pyhäkoulu kokoontuu rukoushuoneella kahdesti viikossa. Lapsia riittää, vaikka moni perhe onkin lähtenyt pois maasta. Aina on kuitenkin niitä, jotka eivät pääse lähtemään.

→ *vas. Holmokin lapset innolla värittävät kuvaa myrskystä.*

→ *oik. Kokous on loppunut ja Pasikan väki lähtee kotimatalle.*

RADVANKA

Olemme asuneet Radvankan romanikylässä sodan alkupäivistä lähtien luovutettuumme asuntomme pois toisella puolen kaupunkia. Aivan porttiemme ulkopuolella on kyläläisten jätteiden heittopaikka. Välillä sieltä nousee palavien roskien käry. Lapset leikkivät roskakasoissa, koirat ja hevoset juoksentelevat vapaina, äänekäs keskustelu ja itämaalaistyylinen romanimusiikki huutaa myöhään yöhön.

Aiemmin pidimme portit lujasti kiinni, mutta kirkon rakennustöiden alettua, olemme jättäneet ne päivisin auki. Vaikka jokunen hevonen on käväissyt meillä syömässä ruohoa, on yhteys naapureihin lähentynyt. Erityisesti olemme iloinneet yhteydestä erääseen baptistiperheeseen. Monesti he ovat olleet iso apu ja me olemme puolestaan jo monta kertaa vierailleet heidän seurakunnassaan.

Odotamme kovasti rukoushuoneen valmistumista. Radvankan Sali sai tällä reissulla laatat lattialle. Yläkertaan on tulossa viihtyisiä huoneita, joissa vieraat voivat yöpyä. Sinne tulee myös pikku keittiö ja vessa suihkutiloineen. Rukoilemme ja toivomme, että saisimme rakennustyöt valmiiksi ensi kesään mennessä. Näin voisi työ laajeta ja saada vahvempaa sijaa myös Radvankassa.

→ *Kesäisin ympäristö on MELKEIN "miellyttävä", mutta sateen ja syksyn tultua tiet ja pihat muuttuvat kuravelliksi.*

PASIKA

Joka torstai kokoonnuimme naisten kanssa tekemään käsitöitä. Into on edelleen kova. Nauroin makeasti, kun kuulin työtoveriltani, kuinka naiset pitävät käsitöitä mukanaan töissään voidakseen välillä pitää taukoa ja virkata muutaman rivin. Heidän taitonsa on kasvanut paljon, samoin on tyttöjen.

Mashan tyttöryhmissä välillä ommellaan, välillä virkataan kahdesti viikossa. Kun Masha on ollut välillä sairaana, silloinkin tytöt ovat tulleet kyselemään, milloin on seuraava kokoontuminen.

Monet kiitokset lankojen ja ompelukoneiden lahjoittajille. Langat riittivät tällä kertaa, melkein. Ainoastaan pois lähtiessämme ostimme lankoja.

Oikeanpuolisessa kuvassa uusi ompelukone, joka on Hämeenlinnasta kotoisin, on tutustumisen kohteena naisten ryhmässä. Ensimmäinen ompelutyö oli tyyny, tarpeellinen ja siksi haluttu projekti.

VIIME KERRALLA KERROIMME LARISSASTA....

→ kyläilimme Larissan perheen luona.

← katoksen teko talkoot.

Kiitos suomalaisten ystävien, saimme auttaa pienessä mökissä asuvaa 9 henkistä perhettä ja rakentaa suojan ulko-oven eteen. Nyt ei lumi eikä sade yllä sisälle ja pieni koti sai kuivan lisätilan.

Olemme nyt olleet Suomessa muutaman viikon. Kun olimme lähdössä, ensimmäiset merkit joulun tulemisesta näkyivät myös Uzhgorodin kaupoissa.

➔ *Joulukuusi Epicentr kaupassa lokakuun lopussa.*

Nyt olemme valmistautuneet jouluun tekemällä tehtäväkirjan jouluevankeliumista kahdella kielellä: unkariksi ja ukrainaksi. Pakkaamme sen muun tärkeän tavaran kanssa lähtemään kohti Ukrainaa. Pihtiputaalaiset ovat lähdössä 25.11. ja matkaan lähtee monenlaista tavaraa myös meiltä.

Vierailemme nyt lähiviikkoina muutamissa seurakunnissa. On Fidan **Toivon Kipinä**-kampanjan aika. Haluamme olla tekemässä oman osamme koko Itä-Euroopan romanien auttamisessa.

Siunattua loppusyksyä ja joulun odotusta sinulle.

Ethän unohda rukoilla lähetystyön puolesta.

Kirsi ja Veikko

Voit olla meihin yhteydessä: kirsi.hekkala@fida.info tai veikko.hekkala@gmail.com

(Olemme myös Facebookissa)

Tilinumemme: Hekkalat, Fida International, FI41 2287 1800 0052 56, viite: 12810